

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 219/2020-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. augusta 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) prerokoval prijatú ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Fecil'akom, Jesenná 8, Prešov, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 78 Er 629/2013 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 78 Er 629/2013 p o r u š e n é b o l i .

2. [REDACTED] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré mu je povinný zaplatiť Okresný súd Prešov do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Prešov je povinný nahradiť [REDACTED] trovy konania v sume 415,51 € (slovom štyristopätnásť eur a päťdesiatjeden centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Michala Fecil'aka, Jesenná 8, Prešov, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti ústavnej s'ťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého postupu a s'ťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. marca 2019 doručená ústavná s'ťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „s'ťažovateľ“), ktorou sa domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 78 Er 629/2013 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Z ústavnej s'ťažnosti a jej príloh vyplýva, že na okresnom súde sa pod sp. zn. 78 Er 629/2013 vedie exekúcia na základe exekučného titulu, ktorým je vykonateľné uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16 Co 75/2013 z 29. apríla 2013. V napadnutom konaní má s'ťažovateľ postavenie povinného. S'ťažovateľ proti príslušenstvu vymáhanému

v tejto exekúcii podal námietky z 27. septembra 2013, ktoré podaním zo 7. októbra 2013 vzal v časti späť.

3. Sťažovateľ uviedol, že „*nakolko porušovateľ o námietkach sťažovateľa proti exekúcii zo dňa 27.09.2013 nerozhodol, a dňa 26.02.2019 bola právnenému zástupcovi sťažovateľa zo strany pracovníčky informačného centra Okresného súdu Prešov poskytnutá informácia, že o podanej námietke zo dňa 27.09.2013 doposiaľ nebolo rozhodnuté, sťažovateľ v rovnaký deň, 26.02.2019 podal predsedovi Okresného súdu Prešov sťažnosť na prieťahy v namietanom konaní.*

Z uvedeného vyplýva, že v namietanom konaní porušovateľ od vznesenia námietok sťažovateľa proti exekúcii zo dňa 27.09.2013, ktoré boli doplnené podaním sťažovateľa zo dňa 07.10.2013, do dnešného dňa, teda za obdobie viac ako 5 rokov (65 mesiacov), o podaných námietkach sťažovateľa proti exekúcii nerozhodol.“.

4. Na základe už uvedeného sťažovateľ v petite navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie ním označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní a prikáže okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov. Sťažovateľ sa v ústavnej sťažnosti zároveň domáha priznania finančného zadostučinenia v sume 2 000 € a náhrady trov právneho zastúpenia vo výške 415,51 €.

II.

Procesný postup ústavného súdu, vyjadrenie odporcu k ústavnej sťažnosti a replika sťažovateľa

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 219/2020-12 z 26. mája 2020 ju podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie.

6. Po predchádzajúcej výzve ústavného súdu sa k ústavnej sťažnosti písomne vyjadrila zákonná sudkyňa okresného súdu prípisom sp. zn. 1 SprO 830/2020 z 30. júna

2020, v ktorom uviedla, že sa nevie vyjadriť k postupu sudkyne JUDr. Anny Vargovej, ktorá bola zákonnou sudkyňou v napadnutom exekučnom konaní až do jej odchodu z okresného súdu k 31. decembru 2018. Po tom, čo bol spis v napadnutom konaní pridelený jej ako zákonnej sudkyňi v januári 2019, o námietkach sťažovateľa bolo rozhodnuté 20. marca 2019, teda v primeranej lehote po pridelení spisu bez akýchkoľvek priesťahov v rámci jej postupu ako zákonnej sudkyne.

6.1 Po predchádzajúcej výzve ústavného súdu sa k ústavnej sťažnosti písomne vyjadril aj predseda okresného súdu prípisom sp. zn. 1 SprO 830/2020 z 2. júla 2020, v ktorom uviedol, že sa stotožňuje s vyjadrením zákonnej sudkyne, a zároveň dodal, že vyjadrenie JUDr. Anny Vargovej, pôvodnej zákonnej sudkyne v napadnutom konaní, nie je možné zabezpečiť z dôvodu jej preloženia na iný súd. Predseda okresného súdu vo svojom písomnom vyjadrení zároveň zdôraznil, že *„predmetná vec bola vybavovaná v rámci exekučného oddelenia tunajšieho súdu, ktoré bolo dlhodobo zaťažené nadmerným množstvom podaní, čo v spojení s personálnym poddimenzovaním tunajšieho súdu neumožňovalo vybavovať veci patriace do tejto agendy v stanovených lehotách.“*

7. Vyjadrenie zákonnej sudkyne okresného súdu a predsedu okresného súdu ústavný súd zaslal na prípadné zaujatie stanoviska sťažovateľovi. K predmetným vyjadreniam sa sťažovateľ písomne vyjadril v podaní z 20. júla 2020, v ktorom uviedol, *«že pokiaľ by porušovateľa na jeho nečinnosť sám neupozornil, porušovateľ by aj v súčasnosti s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou pokračoval v nečinnosti, tzn. v zásahu do práv sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov a na prejednanie záležitosti v primeranej lehote a o námietkach sťažovateľa by ani k dnešnému dňu rozhodnuté nebolo. Preto aj pokiaľ súčasná zákonná sudkyňa tvrdí, že po jej pridelení bolo vo veci rozhodnuté v primeranej lehote (pozri vyjadrenie zákonnej sudkyne zo dňa 30.06.2020), stalo sa tak preto, že sťažovateľ podal porušovateľovi dňa 26.02.2019 sťažnosť na priesťahy v predmetnom exekučnom konaní vedenom porušovateľom pod sp. zn. 78 Er 629/2013. A na druhej strane, keďže k „naddimenzovaniu – doplneniu stavu porušovateľa“ nedošlo, má sťažovateľ za to, že aj pôvodný sudca mohol o námietkach sťažovateľa rozhodnúť v takej istej lehote, v akej o nej rozhodla súčasná zákonná sudkyňa.»*. Vo vzťahu k obrane okresného súdu spočívajúcej v poukázaní na nadmerné množstvo práce a poddimenzovanie

okresného súdu uviedol, „že ani nadmerné množstvo podaní, či personálna poddimenzovanosť súdu v rozhodovacej agende nemôžu byť skutočnosťami, ktoré by znamenali, že porušovateľ nie je zodpovedný za svoju nečinnosť.“.

8. Okresný súd vo svojom podaní z 2. júla 2020 oznámil ústavnému súdu, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania pred ústavným súdom. Súhlasné stanovisko s upustením od ústneho pojednávania pred ústavným súdom oznámil ústavnému súdu aj sťažovateľ, a to vo svojom písomnom vyjadrení z 20. júla 2020.

9. Na podklade uvedeného ústavný súd so súhlasom okresného súdu a sťažovateľa podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v tejto veci od ústneho pojednávania, keďže dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Chronológia procesných úkonov v napadnutom konaní

10. V záujme objektívneho posúdenia skutočností uvádzaných sťažovateľom v ústavnej sťažnosti si ústavný súd od okresného súdu vyžiadal súdny spis vedený v napadnutom konaní a z vyžiadaného spisového materiálu zistil nasledujúci priebeh napadnutého konania:

- 1. októbra 2013 – súdnemu exekútorovi doručená námietka sťažovateľa ako povinného proti trovám exekúcie,
- 7. októbra 2013 – súdny exekútor okresnému súdu predložil námietku sťažovateľa ako povinného proti trovám exekúcie,
- 14. októbra 2013 – okresnému súdu doručené vyjadrenie oprávneného k námietke sťažovateľa proti trovám exekúcie,
- 16. októbra 2013 – okresnému súdu doručené čiastočné späťvzatie námietky sťažovateľa proti trovám exekúcie,
- 31. marca 2015 – okresný súd vyzval povereného exekútora na predloženie exekučného spisu na účely rozhodnutia o námietke proti trovám exekúcie,

- 20. apríla 2015 – okresnému súdu predložený exekučný spis zo strany súdneho exekútora,
- 26. februára 2019 – okresnému súdu doručená sťažnosť na priet'ahy v exekučnom konaní,
- 22. marca 2019 – ústavnému súdu doručená ústavná sťažnosť,
- 30. marca 2019 – okresný súd uznesením námietku sťažovateľa proti trovám exekúcie zamietol.

11. Ústavný súd konštatuje, že v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu (22. marca 2019, pozn.) napadnuté konanie v napadnutej časti týkajúcej sa rozhodovania o podanej námietke proti trovám exekúcie trvalo 5 rokov a 6 mesiacov a nebolo právoplatne skončené. Ústavný súd zároveň dodáva, že v čase rozhodovania ústavného súdu o ústavnej sťažnosti sťažovateľa už bolo napadnuté konanie právoplatne skončené (okresný súd v napadnutom konaní rozhodol uznesením sp. zn. 78 Er 629/2013 z 20. marca 2019, predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 1. apríla 2019).

IV.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva

12. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti

13. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Sťažovateľ sa v posudzovanej veci domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy

a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom okresného súdu.

15. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (I. ÚS 194/2019). K rovnakému záveru možno dospieť aj v súvislosti s namietaným porušením čl. 38 ods. 2 listiny, ktorý svojím obsahom zodpovedá zneniu čl. 48 ods. 2 ústavy.

16. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (IV. ÚS 221/04).

17. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

V.

Posúdenie veci ústavným súdom

18. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou

judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 155/2018) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie strán súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou ESĽP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa. (II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07, I. ÚS 194/2019). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa.

19. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o námietkach povinného proti trovám exekúcie tvorí bežnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. V prerokúvanej veci nie je prítomný prvok skutkovej alebo právnej zložitosti veci.

20. V rámci posúdenia druhého kritéria používaného pre hodnotenie prípadných zbytočných prietáhov v súdnom konaní ústavný súd nezistil žiadne také okolnosti, ktoré by signalizovali nedostatočnú aktivitu či súčinnosť zo strany sťažovateľa ako účastníka konania v napadnutom konaní, čo vylučuje možnosť konštatovania zodpovednosti sťažovateľa za zistené zbytočné prietahy posudzovaného konania.

21. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, bol postup okresného súdu. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty strán sporu (m. m. II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

22. Postup okresného súdu ako tretie kritérium pri posúdení porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zhodnotil ústavný súd ako postup, ktorý vykazoval zbytočné prietahy, a to vo forme nečinnosti. Vychádzal pritom z obsahu ústavnej sťažnosti a z vlastných zistení z vyžiadaných súdnych spisov.

22.1 Ústavný súd po preskúmaní postupu okresného súdu v napadnutom konaní, ktoré ku dňu podania ústavnej sťažnosti ústavnému súdu trvalo päť rokov a šesť mesiacov, zistil, že okresný súd bol v priebehu celého napadnutého konania nečinný, teda bezdôvodne nevykonával v napadnutom konaní žiaden relevantný procesný úkon smerujúci k rozhodnutiu o podanej námietke s výnimkou úkonu uskutočneného 31. marca 2015, t. j. po 2 rokoch a 6 mesiacoch od podania námietky proti trovám exekúcie, keď si okresný súd od súdneho exekútora vyžiadal exekučný spis na účely rozhodnutia o podaných námietkach. Napriek tomu, že exekučný spis bol okresnému súdu zo strany súdneho exekútora obratom predložený 20. marca 2015, okresný súd o námietkach rozhodol až 20. marca 2019, t. j. až po takmer 4 rokoch od predloženia vyžiadaného exekučného spisu.

23. Pokiaľ ide o obranu okresného súdu vysokým počtom nevybavených vecí a personálnou poddimenzovanosťou okresného súdu – túto ústavný súd nemôže akceptovať, aj keď citlivo vníma a reflektuje kapacitné (personálne a iné) problémy výkonu súdnictva, ktoré sú na niektorých súdoch výrazné a nimi nezavinené. V tejto súvislosti však ústavný súd musí poukázať na svoju judikatúru, podľa ktorej nie je možné prenášať technicko-organizačné problémy štátnych orgánov na účastníkov konania, čo platí o to viac, ak to má za následok porušenie ich základných práv alebo slobôd. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 127/04) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, nemôže byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezbavuje štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní (IV. ÚS 97/04, IV. ÚS 136/03, IV. ÚS 35/06, II. ÚS 481/2017). Rovnako tak uviedol, že hoci nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania (pozri napr. I. ÚS 119/03, II. ÚS 179/2013, II. ÚS 264/2013, II. ÚS 481/2017).

VI.

Záver

K bodu 1 výrokovej časti nálezu

24. Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo v dôsledku nečinnosti okresného súdu k zbytočným priet'ahom, a tým k porušeniu základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

K bodom 2 a 4 výrokovej časti nálezu

25. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

26. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

27. S'ťažovateľ sa v danom prípade domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 2 000 € od okresného súdu z dôvodov uvedených v časti I tohto nálezu.

28. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESĽP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

29. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci – predovšetkým predmet konania – rozhodovanie o námietke proti trovám exekúcie a na to v tomto náleze vymedzenú dĺžku napadnutého konania (5 rokov a 6 mesiacov), ako aj dĺžku zbytočných prieskumov spôsobených nečinnosťou okresného súdu, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade je spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadosťučinenia v sume 1 000 € (bod 2 výroku nálezu).

30. Vo zvyšnej časti ústavný súd návrhu sťažovateľa na priznanie finančného zadosťučinenia nevyhovel (v časti o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 1 000 €, bod 4 výroku nálezu).

31. Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

31.1 Vzhľadom na to, že napadnuté konanie na okresnom súde bolo ku dňu prerokovania ústavnej sťažnosti právoplatne skončené, ústavný súd nevyhovel návrhu sťažovateľa a neprikázal okresnému súde, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných prieskumov (bod 4 výroku nálezu).

K bodu 3 výrokovej časti nálezu

32. Podľa § 73 ods. 1 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom, ktoré vzniknú účastníkovi konania, uhrádza účastník konania.

33. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

34. Sťažovateľ si uplatnil nárok na náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním. Sťažovateľ uplatnený nárok na náhradu trov konania pred ústavným súdom vyčíslil na sumu 415,51 € (prevzatie

a príprava právneho zastúpenia, písomné podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu + daň z pridanej hodnoty).

35. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2019 v sume 163,33 € (1/6 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky) a tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby za rok 2019 v sume 9,80 € (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky). S poukazom na výsledok konania vznikol sťažovateľovi nárok na náhradu trov za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2019 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu) v sume 346,26 eur vrátane režijného paušálu ($2 \times 163,33 \text{ eur} + 2 \times 9,80 \text{ eur}$). Keďže právny zástupca sťažovateľa je platiteľom dane z pridanej hodnoty, vznikol sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania vo výške celkom 415,51 eur. Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto nálezu.

VII.

36. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. augusta 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu